

Tak nevím

Tak nevím, jestli to vůbec stojí za zmínku. V ruce držíte další číslo našeho VOXu, v záhlaví možná čtete „ročník 3, číslo 2“. Prostě další VOX. Jenže když jsme si jednotlivá vydání v redakci v únoru spočítali, s mírným zděšením jsme zjistili, že nás čeká jubilejní desáté číslo. To teď držíte v ruce. Dva roky, po které VOX vydáváme, uběhly tak rychle, že nás toto malé výročí zaskočilo nepřipravené.

Na začátku všeho stály dva sepnuté okopírované papíry, které přišly poštou do kanceláře. Na titulku stálo: Bulletin, chlapecký sbor Bonifantes. Tak málo stačilo k tomu, aby myšlenka na vydávání vlastního časopisu Pueri gaudentes začala žít vlastním životem. Pak už události běžely téměř samospádem. Okolo chlapeckého sboru se vždy dělo tolik zajímavého, že s obsahem problému nikdy nebyly (spíše naopak, pořád nám články přebývají), zbývalo dořešit technickou stránku a vymyslet název. A pak si jen stanovit datum vydání, neboli den, kvůli kterému žádný zodpovědný šéfredaktor pořádně nespí (vid', Martine!). Jsem moc rád, že jsem tyto starosti po vyjetí prvních čísel mohl přenechat nové tvůrčí duši, která vnesla do VOXu další podněty. Vždycky jsme doufali, že o časopis bude zájem, s jedním jevem jsme ale přece jen nepočítali. S ochotou řady kluků ze sboru, sborových přátel a rodičů psát o svých dojmech a zážitcích a rozšířit tak pestrou paletu článků. Myslím, že právě proto je VOX takový, jaký je, je o Vás.

Ale zpět k dnešnímu desátému číslu. Celý březen a duben jsme strávili přemýšlením, jak toto vydání ozvláštňit, co udělat jinak, aby Vás časopis i nadále zajímal a poutal. Jak sami za chvíli zjistíte, nepřišli jsme vůbec na nic. Připravili jsme jen další VOX, jubileum nejubileum. Uvnitř tohoto čísla najdete výsledky ankety, kterou jsme vyhlásili na internetu a kde jsme Vás oslovili, abyste se k časopisu vyjádřili. Rádi bychom se od vás dozvěděli, co rádi čtete, co vám chybí, jak byste ho zlepšili. Anketa běží i nadále, uvítáme každý názor. Stejně tak platí, že VOX je otevřen pro všechny psavce.

Tak nevím. Děsilo mě, že přijde doba, kdy od šéfa dostanu za domácí úkol, jako školák od pana učitele, napsat úvodník. Bohužel se tak stalo právě teď. Prý co jsem si vymyslel, ať... Tak snad dostanu z dnešního úkolu alespoň za tři.

Jan Zapletal

P.S. „Tak nevím“ jsem si půjčil od Jiřího Menzela.

P.P.S Tak nevím, za tři? (pozn. šéfr.)

ZUŠ Praha 7 vs. Sdružení Pueri gaudentes Praha

V minulém čísle jsme Vám slíbili, že v souvislosti se zrušením hodiny Hudební nauky pro Pueri 2 přineseme článek, který Vám vyjasní vztahy mezi ZUŠ Praha 7 a Sdružením Pueri gaudentes Praha. Tady je.

Všichni členové sboru jsou oficiálně žáky Základní umělecké školy, Praha 7, Šimáčkova 16, kterou řídí Jiří Nedvěd. Aktuálně platná rozhodnutí a inspekční zprávu (včetně hodnocení hodin sborového zpěvu) můžete najít na internetových stránkách MŠMT. Všichni kluci navštěvují hudební obor, předmět Sborový zpěv a jejich třídní učitelkou je Zdena Součková. V souladu s osnovami pro výuku tohoto předmětu musí chodit i na další předměty – Hudební nauku a případně i Hlasovou výchovu. Výuku těchto předmětů zajišťují podle schváleného rozvrhu další pedagogové školy. Z povinností žáka školy dále vyplývá například nutnost platit školné, jehož výši určuje ředitelství ZUŠ. Stejně tak je v kompetenci ředitele školy rozhodnout o individuálním studijním plánu (například u Hudební nauky) po konzultaci s vyučujícími nebo o vyloučení žáků ze školy (a tak i ze sboru). Škola pořádá také koncerty, platí nájmy sálů a určuje ceny vstupenek.

Činnost našeho sboru je ale mnohem pestřejší a škola se těmito aktivitám věnovat nemůže. Proto bylo založeno občanské sdružení s názvem „Sdružení Pueri gaudentes Praha“, jehož členy se můžete stát i Vy. Stanovy a další informace můžete najít na internetových stránkách. Sdružení zajišťuje jednotné souborové oblečení všech oddělení (představte si, jak by sbor na pódiu vypadal v džínách a tričkách), zajišťuje organizačně a finančně soustředění (pronájem, stravování, autobus, program), zahraniční zájezdy i cesty po ČR, nahrávání CD, propagaci sboru (tištěné materiály, webové stránky sboru, tento časopis, zasílání mailových informací) atd. Nebýt Sdružení, nemohl by sbor zkrátka vůbec fungovat. Sdružení získává finanční podporu ze sponzorských darů, honorářů za příležitostné koncerty a vystupování ve Státní opeře, prodeje CD, řady grantových řízení a vašich příspěvků (soustředění, zájezdy atd.) I díky Sdružení může sbor přivítat v Praze například hosty ze Severáčku Liberec nebo naposledy z Japonska. „Rodičák“, jak bývá Sdružení familiárně nazýváno, zajišťuje pro hosty program, občerstvení, ubytování, organizaci koncertů a další nezbytné věci. A naopak. Pueri 3 mohli vyjet v květnu na víkend na festival Malí zpěváčci, koncertní sbor zase na mezinárodní soutěž do Itálie.

Jak jste si právě přečetli, činnost Sdružení je pro sbor naprosto nepostradatelná. Stejně jako střecha Základní umělecké školy. Ani bez jednoho subjektu by sbor na naší umělecké úrovni asi nemohl existovat. A proč Vám to zde vlastně píšeme? Abyste věděli, co vše se za pouhou existencí chlapeckého sboru Pueri gaudentes skrývá.

Jan Zapletal

Co umí Suomi

Na začátku června vtrhne do rodin kluků z koncertního sboru 80 chlapců a mužů z Cantores Minores – helsinského chrámového chlapeckého sboru. Finský sbor slaví v letošní sezóně 50. výročí založení a právě proto vyjíždí na evropské turné. Před příjezdem do Prahy navštíví Berlín a Lipsko, z Prahy zamíří do Vídně, Zürichu a Mnichova. Sbor vychází od svého založení roku 1952 ze středověkých tradic. Tehdy působila čistě chlapecká tělesa při katolických kostelech. Po reformaci se tradice ve Finsku změnila a chlapecké hlasy přirozeně doplnily mužské. Pro tento typ sboru napsal Bach všechna svá velká sborová díla, a tak dnes mají pevné místo v repertoáru Cantores Minores.

Zpěváci přijatí do sboru procházejí propracovaným systémem sborové školy. V prvním roce se zaměřují pouze na hudební teorii, čtení not a hlasovou výchovu a teprve po složení zkoušek jsou zařazeni do sborů, které se věnují vlastnímu zpívání. V posledních letech realizovali v Helsinkách ve spolupráci s místním úřady projekt celodenní sborové školy, která kromě obecného vzdělání otevírá žákům cestu ke každodennímu sborovému zpívání. Tato průprava potom umožňuje například uvedení nejméně dvou velkých děl J. S. Bacha ročně, kromě toho se sbor nevyhýbá ani dalšímu repertoáru všech slohových období.

V historii Cantores Minores najdeme řadu velkých děl provedených na prestižních místech s vynikajícími orchestry. Z poslední doby jmenujme alespoň Beethovenovu mši C dur s orchestrem Phoenixské opery (Arizona, USA), Mozartovo Requiem uvedené v Tokyu nebo Bachovo Vánoční oratorium s Moskevským symfonickým orchestrem. Sbor uskutečnil během let své činnosti 38 zahraničních turné, z toho třikrát do Japonska a čtyřikrát do USA. Záštitu nad činností sboru převzal v roce 1997 bývalý prezident Finska Martti Ahtisaari, po skočení jeho funkčního období převzal jeho patronát současný prezident Tarja Halonen.

V České republice se finští chlapci představí na dvou koncertech. První z nich se koná v pátek 7. 6. v Brandýse nad Labem, druhý v neděli 9. 6. v kostele sv. Antonína. Za doprovodu Piccola orchestra a pod vedením čerstvého absolventa dirigování na HAMU Marka Valáška společně provedeme Mozartovu Korunovační mši. Že půjde o zážitek jedinečný snad už není potřeba dodávat, proto Vás srdečně zveme.

Informace čerpány z internetových stránek sboru: <http://www.cantoresminores.net>

PG ve Španělsku aneb "honíme čas"

Krátce po třinácté hodině se skupina 36 členů sboru, 1 klavíristky, 1 houslisty, 1 sbormistryně, 1 lékařky a 2 řidičů (možná i něčeho jiného) vydala z Prahy směrem k Pyrenejskému poloostrovu.

Celou středu jsme cestovali pod zataženou oblohou, ale čtvrtěční jižní Francie byla již slunečná a teplá. V průběhu dne jsme se několikrát přiblížili na dohled k moři a přibližně v 15:45 jsme vjeli na španělské území. V pozdním odpolední autobus vyjel na kopec, za kterým jsme již spatřili rozlehlou Barcelonu, naši první španělskou zastávku. Ubytovna, kde jsme toho dne měli přespávat, stála na kopci, kam jsme museli vyjet. Nakonec jsme tam dorazili hlavně díky schopnostem řidičů. To bylo troubení a křiku!

Ráno jsme vstali, zkonsumovali snídani a autobus nás odvezl směrem k centru města. Zamířili jsme ke Gaudího velkolepému chrámu Sagrada Familia. Naše výprava neměla moc času, a tak jsme chrám pouze obešli, samozřejmě vyfotografovali a vrátili se do autobusu, který nás odvezl k Rambla de los Capuchinos, místní hlavní pěší zóně. Prošli jsme také okolo divadla Teatro del Liceo, které zrovna inzerovalo představení Káti Kabanové a nakoukli do kláštera Sv. Eulálie. Po fiasku v přístavu, kde jsme nenašli Kolumbovu Santa Mariu, následovala další z Gaudího architektonických děl, park Güell. Můj subjektivní názor na Gaudího a jeho tvorbu je ten, že tento pán měl sice velice zajímavé nápady, ale jejich exteriér není moc přívětivý na pohled. Navečer jsme se už společně s našimi průvodci, panem Hošnou a paní Pevnou, vydali na noční cestu do jihošpanělské Almerie.

Almería je menší město na skutečně horkém jihu. Po ubytování, kratší zkoušce, obědě a několikahodinovém volnu jsme se vydali vstříc našemu prvnímu koncertu. Po příjezdu ke kostelu jsme krátce zkoušeli, ale nakonec nás přerušili zvony a museli jsme se klidit kvůli mši. Při poměrně povedeném koncertu asi nejvíce zaujala Zkouška na koncert.

V neděli ráno na nás čekal první dlouhý vnitrošpanělský přejezd do Madridu. V tamějším velkém kostele byla velice nepříjemná akustika a zkouška, již hojně navštívená publikem (Zdena to nerada), neskončila dobře. Při koncertě se dovnitř vtěsnalo neuvěřitelných 2000 lidí. Přes několik ne úplně povedených věcí se koncert opět podařil, diváky nejvíce zaujalo Weberovo Pie Jesu, po němž se dokonce ozvalo z několika míst v kostele „Bravo!“.

Další den ve znamení posledního koncertu v Orense a dalšího dlouhého přejezdu. Diváci se chovali celkem přívětivě a asi nejlépe reagovali na Zbojnický pohřeb. Naš autobus pak pokračoval, nyní již bez Hošny a Pevné, do pravděpodobně nejoblíbenějšího poutního místa, Santiaga de Compostella. PG se šli podívat na vyhlášenou mši, ale atrakce se nekonala, vzhledem k tomu, že probíhalo potvrzování slibů všech kněží v oblasti. Po zbytek dne jsme honili čas.

Středa se vyznačovala tím, že jsme celý den jeli autobusem a večer jsme se ubytovali v Etap hotelu. Původně Zdena plánovala návštěvu Paříže, ale ta vzala postupem času za své, a tak jsme absolvovali alespoň prohlídku historické části města Carcassonne, ve kterém koneckonců byl i Etap hotel. V místní katedrále jsme absolvovali menší koncert, pak jsme si prohlédli město a vyrazili ku Praze.

Když jsem druhý den ráno vyhlédl z okénka, uviděl jsem sních. Chvilí jsem se nemohl zbavit pocitu, že jsme na šumavské silnici, kdesi mezi Volarami a Libínským sedlem, ale nakonec jsem dospěl k (správnému) závěru, že jsme nemohli tak rychle dojet do Česka a ještě stihnout zabloudit. Záhy jsme se objevili u rakouské pumpy, odkud jsme již pokračovali vsedě.

Ve 13:31 SEČ vjela Karosa LC736 s nymburskou SPZ a pražským sborem na území ČR, v 16:27 jsme se dostali do Prahy a konečně v 16:45 nás uvítali rodiče, netrpělivě čekající, aby mohli uchopit několik našich zavazadel.

Milan Dolejší

Štěchovice

Ani letos neporušili Pueri 3 tradici a již po páté odjeli v únoru na víkendové soustředění do Štěchovic. Letos o něm referují následující články Karla Bárty a Honzy Pařízka, jehož dílo se bohužel do papírového VOXu nevešlo, a tak ho přinášíme alespoň v elektronické podobě.

V druhém únorovém víkendu jsem jel prvně na soustředění s Pueri 3. Moc jsem se těšil, ale i trochu bál, jak to všechno zvládnu. Setkali jsme se u Alberta (který drží ceny při zemi), a pak jsme odjeli do Štěchovic, kde jsme se ubytovali. Hned jsme měli zkoušku. Tu jsme si zopakovali několikrát za den. O přestávkách jsme ale stačili i trochu zlobit. Po dobrém obědě jsem se byli podívat ve štěchovické keramické dílně. Ukázali nám, jak se dělají vázičky. Vyrábějí tam i keramické knoflíky a obrázky. Stihli jsme si i zahrát fotbal. Večer se nám nechtělo moc spát a já jsem dostal "sprduňk", protože jsem se smál.

Po ranním budíčku jsme se nasnídali a zase trénovali zpěv. Dobrý oběd jsme si zopakovali ve Štěchovické elektrárně. Odpoledne jsme zase autobusem odjeli do Prahy. Celý výlet se mi moc líbil a snad si ho zase někdy zopakuji.

Karel Bárta (9 let)

V pátek jsme se všichni (Pueri 3) sešli u autobusu, kterým jsme odjeli na soustředění ve zpěvu. Cesta byla dlouhá, ale proběhla vcelku rychle. Po příjezdu jsme se rozdělili do tří družstev a vybalili věci z baťohů. Za chvíli začala zkouška, po ní přestávka a zase zkouška a šli jsme na oběd. Po další zkoušce jsme šli ven, hráli jsme vybíjenou a fotbal. Poté další zkouška, kde jsme ukazovali, co umíme, a pak jsme šli spát.

Další den ráno jsme měli opět zkoušku, po které jsme si věci zase zabalili. Po příjezdu autobusu jsme se vydali na cestu domů. V Holešovicích (Ach, sladké Holešovice) už čekali rodiče a babičky. Všichni jsme se rozloučili a jeli jsme MHD domů.

Jan Pařízek

Poetické okénko

I co se nepříhodilo!
Do redakce VOXu dorazila
první báseň k otištění!
Co je odvážnější než dát přečíst
ostatnímu světu svou vlastní báseň,
která je vždy otiskem světa vnitřního?
Blahopřejeme autorovi,
že tak plodně poškádlil Múzu
a vzkazujeme těm, jež dumají nad tím,
kterak tato báseň souvisí s Pueri gaudentes,
jinak než skrze členství autora,
aby se zamysleli nad druhým dvojverším druhé sloky...

Vltava

Ondřej Sejk (9let - Pueri3)

26. 10. 2001

Voda teče, vodopády hučí-
na výšinách, v údolí kvítky z jara pučí.

Teče voda Prahou
korytem i struhou.
V Praze je hodně hluku
labutí i kluků.

Voda teče dále
z ní vyskočí ryba nenadále.
Když se ryba probudí,
poté něco vyloudí.

Na hladině se bubliny točí,
hledí na ně spousta očí.
Voda teče, voda teče,
teče vodopádem,
až se bojí, že vyteče málem.

Voda teče struhou.
V zimě se stane tuhou.
Tuhou je od podzimu do jara.

Nakonec vpluje do moře,
daleký rozhled se jí otevře.

Z historie

Před 10 lety:

Členové Pueri gaudentes poprvé vkročili na filmové plátno. Dvacítka kluků si v květnu zahrála ve filmu Malý Mussolini po boku Antonia Banderase, tehdy teprve vycházející hvězdy. V dubnu nám v Praze oplatili naši lednovou návštěvu Boni pueri z Hradce Králové. Na Letenské voničce zpívali mj. společně s Radostí i některé části z Faurého Requiem, které jsme později celé nastudovali. Závěrečný koncert se uskutečnil (stejně jako letos) v Národním domě na Vinohradech.

Před 5 lety:

Naším hostem na Voničce byl tentokrát Sušický dětský sbor, my jsem se do města vyhlášeného výrobou zápalek podívali již o týden dříve. Dalším dubnovým hostem byl sbor z belgického Hasseltu, kde jsme přebývali v roce 1996 během naší účasti na mezinárodní soutěži v Neerpeltu. Na konci května jsme pak pod taktovkou Heleny Šmydkové poprvé provedli již zmíněné Faurého Requiem, které si Helena vybrala pro svůj absolventský koncert na Pedagogické fakultě. Školní rok jsme uzavřeli koncertem ve Dvořákově síni Rudolfiny. Sezóna pro nás ale skončila až v červenci, neboť jsme se zúčastnili mezinárodní soutěže v italském Leccu, odkud jsme přivezli druhou cenu.

Před rokem:

Jaro roku 2001 bylo ve znamení společných koncertů s jinými sbory. Sérii otevřel víkendový zájezd k libereckému Severáčku. Na konci března jsme pak v Praze uvítali hosty z japonské Kakogawy. O týden později následoval další ročník Letenské voničky a na závěr dubna jsme

vyjeli do Šumperka, kde jsme se společně s Kühnovým dětským sborem představili na čtvrtém koncertu festivalu Krajina zpěvu. V květnu a v červnu proběhla výměna kluků z Pueri 3 a Vlčích máků z Hradce Králové. Rok jsme uzavřeli závěrečným koncertem v kostele sv. Šimona a Judy a pak už si užívali prázdnin, tentokrát bez přispění sboru.

Jan Zapletal

Schola cantorum

Pan Jurkovič vypráví dále. Od činností probíhajících na škole či úvah týkajících se důležitosti vlastního prožitku hudby obraťme nyní svou pozornost na významné osobnosti kroužící kolem Scholy. Tak například...

Nu, ale vraťme se do té Scholy cantorum. Schola cantorum měla samozřejmě celou řadu koncertů, ty klíčové byly na Vánoce nebo před Vánocemi, přesněji řečeno, protože jsme přímo na Vánoce odjížděli domů na prázdniny. Dále například kolem Velikonoc a na konci školního roku. Koncerty se konaly na různých místech, včetně Smetanovy síně. Pamatuji si, jak na jednom koncertě právě ve Smetanově síni v roce 1947 byla přítomna i paní Hana Benešová, manželka prezidenta dr. Eduarda Beneše. Jinak kolem Scholy cantorum se pohybovali a fandili nám různí lidé. Třeba Rafael Kubelík tam bývával často hostem, nebo pan profesor Plicka, známý sběratel lidových písní, výborný violista, velký znalec hudební a jedinečný filmař a fotograf. Nebo Otto Albert Tichý, regenschori u sv. Víta. Tedy skutečně celá řada lidí z kultury nás navštěvovala nejen na koncertech, ale lidé se přišli na nás podívat třeba i na zkoušku. Nebo zkrátka jen tak.

Vzpomínám si, jak přišel taky Jaroslav Křička, kdysi známý skladatel, jehož dětské písničky se zpívají dodnes. On pocházel z Kelče na Valašsku a dověděl se, že jeden z těch kluků pochází taky z Kelče, a tak přišel k němu a uhodil na něj, tak že řekl: "Jak je ti?" a on odpověděl, "Jaroslav." Křička na to: "Tak jsi z Kelče!" Protože na Moravě se na otázku "Jak je ti" odpovídá jménem. Tak to byla další postava, která nás navštěvovala.

Vedle činností, které jsem vám už vylíčil, jsme také dělali zájezdy po vlastech českých. Strávili jsme 14 dní v jižních Čechách, kde jsme zpívali nejen ve větších městech, ale taky v docela malých vesnicích, třeba v nějakém Kovářově. Byl to opravdu pěkný čas, který dodneška nosím ve své představě a paměti taky v jednom smyslu, že tam byli docela obyčejní venkovští lidé, kteří to poselství nejenom lidové muziky přijímali jako něco zcela samozřejmého. Oni to brali jako dar, který se jim dává. To znamená, nikdo je nepodceňoval. Neuvažovalo se o tom, že jsou to takoví lidé, jak by tomu mohli rozumět. To ve mně dodnes zůstalo; ta víra, že lidé, kteří mají nějaký cit, tak dokážou unést i hudbu, o níž si myslíme, že je pro ně příliš komplikovaná. Podívejte se, přeskočím při tom trochu čas, dělali jsme se stejným Miroslavem Venhodou a jeho Pražskými madrigalisty velice složitou, v rámci dvanáctitónového systému, skladbu od Jana Klusáka s velice instrumentální melodikou a čtyřhlasně. A byla tam jednou na zkoušce moje sestra. Obyčejná, venkovská ženská, která si po vzoru své mamičky dodnes ráda zpívá. Ta tam seděla, a ačkoliv neměla z touto hudbou nikdy nic společného, tak skončila zkouška a měla uplakané oči, jak se jí ta muzika líbila.

Protože existuje jen hudba dobrá a špatná, že rozdíl mezi renesančním mistrem a mistrem 19. století je pouze ve způsobu, jak je to děláno, ale v kvalitě vůbec ne. Dokonce, představte si, že Mozart jednou řekl, že by za některé nápěvy gregoriánského chorálu, jednohlasé, dal celou svoji symfonii. Hodnota není v tom, jestli je to jednohlasé, dvojhlasé, trojhlasé, že je to s orchestrem, nýbrž v něčem úplně jiném pro toho, kdo chce slyšet.

připravil Martin Rudovský

Bestiář

aneb Průvodce po jménech koncertního sboru

Kapitola V.

Kdo je Pišta a Vědátor?

Milý nováčku nebo milý pěvče přípravky,

Bestiář PG je určen především pro Tebe, proto máš právo vše číst jako první a můžeš také odehnat ty, kteří Tě chtějí při četbě obtěžovat.

Tedy milý čtenáři, na stránkách VOXu přes všechny předchozí hrozby a lamentace pokračuje nyní již seriál o přezdívkách v PG. Pro pátou kapitolu jsem vybral opět pro změnu dvě, pro Tebe dosud neznámé, přezdívky z koncertního sboru Pueri gaudentes a hledme si je vysvětlit.

Ad dnešní dávka:

1. Pišta (rod mužský, vzor předseda, 2. soprán/1. alt)

Ono když něco popíšeme, může se nám přihodit, že krásné kouzlo se rozplyne jak pára na hrncem. Nu, proto trocha váhání nad tím, zda se rozplývat nad Pištovou roztomilostí, spontánností, muzikálností, zapáleností, obětavostí a rozesmátostí. Tedy raději se nerozplývejme.

Mimochodem Pišta žije, podobný tak Rybářovi, dvojí život - suchozemský a vodní. Tedy pěvecký a kanoistický* či kajakářský* (já si to, Pišto, vždycky trochu pletl).

Povinnost ještě velí vysvětlit Pištu - všem asi připadá Pištěcký pro Davida moc dlouhý.

2. Vědátor (rod mužský, vzor pán, 2. soprán/1. alt)

A opět váhání... Proč představovat někoho, kdo má tak vyvinuté komunikační schopnosti? Kdybyste se totiž chtěli s někým přit o zakřivenosti prostoru či vlivu Erika Satieho na dílo Francise Poulenca, nenajdete vášnivějšího oponenta. Možná, Dane, někdy až příliš vášnivého, ale ono je to asi dané.

Vědátor, jak vidíte, má své opodstatnění. Dan kráčí, poloha brýlí někdy obráží jeho rozpoložení, a diskutuje.

*Nelahodící škrtněte

Martin Rudovský Bestiář

aneb Průvodce po jménech koncertního sboru

Kapitola V.

Kdo je Pišta a Vědátor?

Milý nováčku nebo milý pěvče přípravky,

Bestiář PG je určen především pro Tebe, proto máš právo vše číst jako první a můžeš také odehnat ty, kteří Tě chtějí při četbě obtěžovat.

Tedy milý čtenáři, na stránkách VOXu přes všechny předchozí hrozby a lamentace pokračuje nyní již seriál o přezdívkách v PG. Pro pátou kapitolu jsem vybral opět pro změnu dvě, pro Tebe dosud neznámé, přezdívky z koncertního sboru Pueri gaudentes a hledme si je vysvětlit.

Ad dnešní dávka:

1. Pišta (rod mužský, vzor předseda, 2. soprán/1. alt)

Ono když něco popíšeme, může se nám přihodit, že krásné kouzlo se rozplyne jak pára na hrncem. Nu, proto trocha váhání nad tím, zda se rozplývat nad Pištovou roztomilostí,

spontánností, muzikálností, zapáleností, obětavostí a rozesmátostí. Tedy raději se nerozplývejme.

Mimochodem Pišta žije, podobný tak Rybářovi, dvojí život - suchozemský a vodní. Tedy pěvecký a kanoistický* či kajakářský* (já si to, Pišto, vždycky trochu pletl).

Povinnost ještě velí vysvětlit Pištu - všem asi připadá Pištěcký pro Davida moc dlouhý.

2. Vědátor (rod mužský, vzor pán, 2. soprán/1. alt)

A opět váhání... Proč představovat někoho, kdo má tak vyvinuté komunikační schopnosti? Kdybyste se totiž chtěli s někým přít o zakřivenosti prostoru či vlivu Erika Satieho na dílo Francise Poulenca, nenajdete vášnivějšího oponenta. Možná, Dane, někdy až příliš vášnivého, ale ono je to asi dané.

Vědátor, jak vidíte, má své opodstatnění. Dan kráčí, poloha brýlí někdy obráží jeho rozpoložení, a diskutuje.

*Nelahodící škrtněte

Martin Rudovský

FSU Jihlava

Poslední červnový víkend se mužská část koncertního sboru zúčastní 45. ročníku "Festivalu sborového umění" v Jihlavě. Pojdme si v několika větách tento festival přiblížit. Jak napovídá pořadí letošního ročníku, jedná se o festival s dlouholetou tradicí. Zaměřuje se zejména na špičkové sbory dospělých zpěváků, smíšené, ženské i mužské (včetně mládežnických), pro zpestření bývá program festivalu někdy doplněn dětským sborem. "Jihlava" je příznačná také svým zaměřením na soudobou hudbu. Organizátoři vypisují skladatelskou soutěž, vítězné skladby pak vybrané sbory na festivalu o rok později premiérují. Program přehlídky někdy doplňuje mezinárodní soutěž. I z těchto důvodů se Jihlava na konci června stává pravidelně cílem řady sbormistrů a hudební veřejnosti, obvyklé jsou naplněné sály a příznivá atmosféra.

Pueri gaudentes se představí na hlavním sobotním večerním koncertě v akusticky nepříznivém divadelním sále Domu kultury. Na programu bude hudba druhé poloviny dvacátého století: Jaro se otvírá Zdeňka Lukáše, Ave Regina coelorum Vytautase Miškinise a Cantate Domino Ruperta Langa. Společně s námi vystoupí dva výborné ženské sbory: Pěvecké sdružení ostravských učitelek a Foerstrovo komorní pěvecké sdružení.

Jan Zapletal

Anketa VOX

Obdivuji Vás, že svůj čas obětujete na to, abychom my, rodiče a příznivci sboru měli aktuální informace o činnosti sboru. Myslím, že tak, jak VOX v současné době vychází je sice po stránce informativní vyhovující, ale bylo by dobré jej graficky "vyšperkovat". Zdá se mi, že by bylo přehlednější, kdyby články byly psané po celé šíři občasníku, ne do sloupců. Také by neškodilo občas naskenovat nějaký obrázek pro oživení či zdůraznění některých příspěvků. Držím Vám palce.

L.M.

Alenka oznamuje koncertnímu sboru III

Pro velký úspěch minulého článku stále dokola opakujeme: vyplácení peněz za opery je vždy a pouze v pondělí před zkouškou, rozhodně ne ve středu! A navíc vždy najednou za celý měsíc až 15. dalšího měsíce. Názorně řečeno: za květen bude výplata v pondělí 17. června

Konkurz

Chlapecký sbor Pueri gaudentes pořádá i letos konkurz do přípravných oddělení. tentokrát se koná v úterý 28.5. a ve čtvrtek 30.5. vždy od 15 do 18 hodin ve zkušebnách sboru. Přijímáme kluky ve věku 5 - 11 let, kteří mají zájem o hudbu. Víte-li o vhodném zájemci, dejte mu rozhodně vědět a přiveďte ho mezi nás.

Aktuálně

Od pondělí 10.června do středy 19. června včetně odpadají všechny hodiyn hudební nauky. Důvodem je účast učitelů Hudební nauky ve zkušebních komisích jednotlivých oborů naší ZUŠ.

Přehled akcí na nejbližší období

- 28.5. 15 - 18 konkurz do přípravných oddělení
- 30.5. 15 - 18 konkurz do přípravných oddělení
- 2.6. 20:00 společný koncert s New Mill Male Voice Choir, Klementinum (muži + vybraná část chlapců)
- 8.-10.6. hostíme chlapecký sbor Cantores Minores z Finska (více na str.2)
- 9.6. 19:00 společný koncert v kostele sv. Antonína
program: W.A.Mozart: Korunovační mše
- 13.6. závěrečný koncert Pueri gaudentes v Majakovského sále Národního domu na Vinohradech - všechna oddělení
- 29.-30.6. zájezd na festival sborového umění do Jihlavy (mužská část)
- 2.-4.7. zkoušky sestavy na zájezd do Itálie
- 5.-10.7. hostíme chlapecký sbor z Vancouveru
- 15.-17.7. zájezd do Itálie a Rakouska
- 19.-29.8. soustředění chlapecké části ve Všechlapech
- 29.8.-1.9. soustředění mužské části ve Všechlapech
- 12.12. vánoční koncert v kostele sv. Šimona a Judy
- 14.12. zájezd do Jirkova
- 15.12. vánoční koncert v klášteře sv. Anežky

Tiráž

VOX - pravidelný občasník chlapeckého sboru Pueri gaudentes

Vydává Sdružení Pueri gaudentes Praha, Šimáčkova 16, Praha 7, tel.20877504

e-mail: pueri@pueri.cz, internet: www.pueri.cz

Šéfredaktor: Martin Rudovský, Redakční rada: všichni členové Pueri gaudentes a jejich rodiče
Sazba a zlom: RuZa. Technické zázemí: Bronislav Lavecký.

Náklad: 200ks.

Neprodejné. Vychází 27. května 2002